

Vec C-671/18

Návrh na začatie prejudiciálneho konania

Dátum podania:

29. október 2018

Vnútroštátny súd:

Sąd Rejonowy w Chełmnie

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

16. október 2018

Navrhovateľ:

Centraal Justitieel Incassobureau, Ministerie van Veiligheid en Justitie

Odporca:

PRACOVNÝ DOKUMENT

[*omissis*]

UZNESENIE

16. októbra 2018

Sąd Rejonowy w Chełmnie (Okresný súd Chełmnie, Poľská republika) Wydział II Karny (II. trestnoprávne oddelenie) v zložení

[*omissis*]

na pojednávaní [*omissis*]

[*omissis*]

vo veci uznania peňažnej sankcie z úradnej povinnosti

rozhodol:

I. Súdnemu dvoru Európskej únie sa podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (konsolidované znenie, Ú. v. EÚ C 326, 26.10.2012, s. 47) predkladajú tieto prejudiciálne otázky týkajúce sa výkladu práva Únie:

1. Má sa článok 7 ods. 2 písm. i) bod iii) a článok 20 ods. 3 rámcového rozhodnutia Rady 2005/214/SVV z 24. februára 2005 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na peňažné sankcie (Ú. v. EÚ L 76, 2005, s. 16) v znení rámcového rozhodnutia Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009 (Ú. v. EÚ L 81, 2009, s. 24) vykladať v tom zmysle, že príslušný súd je oprávnený odmietnuť výkon rozhodnutia iného orgánu štátu pôvodu než súdu, ak zistí, že rozhodnutie bolo doručené takým spôsobom, ktorý porušuje právo zúčastnenej osoby na účinnú obhajobu pred súdom?

2. Konkrétne: Možno toto odmietnutie odôvodniť konštatovaním, že napriek dodržaniu predpisov záväzných v štáte pôvodu o doručovaní a o lehotách pre napadnutie rozhodnutia v zmysle článku 1 písm. a) bodov ii) a iii) rámcového rozhodnutia Rady 2005/214/SVV zúčastnená osoba, ktorá sa zdržiava vo vykonávajúcim štáte, nemala v štádiu konania, ktoré predchádzalo prejednaní veci súdom, reálnu a účinnú možnosť brániť vlastné práva, keďže lehota na primeranú reakciu na oznámenie o uložení trestu nebola dostatočná?

3. Môže rozsah právnej ochrany, ktorá sa zaručuje osobám, ktorým má byť uložená peňažná sankcia, v súlade s článkom 3 rámcového rozhodnutia Rady 2005/214/SVV závisieť od toho, či konanie o uložení trestu, resp. pokuty, je správnym, priestupkovým alebo trestným konaním?

4. Smie sa vo svetle cieľov a zásad, ktoré sú zakotvené okrem iného v článku 3 rámcového rozhodnutia Rady 2005/214/SVV, uskutočniť výkon rozhodnutí iných

orgánov než súdov, ktoré boli vydané na základe predpisov štátu pôvodu, ak vyvodzujú zodpovednosť za porušenie pravidiel cestnej premávky voči osobe, na ktorú je vozidlo registrované, teda rozhodnutí, ktoré vychádzajú iba z údajov, ktoré boli získané v rámci cezhraničnej výmeny údajov o registrácii vozidiel, bez toho, aby sa v tejto veci vykonalo akékoľvek vyšetrovanie a najmä bez toho, aby bol vypátraný skutočný páchatel'?

II. Konanie sa podľa článku 22 Kodeks postępowania karnego (Trestný poriadok) (ďalej len „TP“) prerušuje.

DÔVODY

I. Právny rámec

[*omissis*] [článok] 1 písm. a) body ii) a iii), článok 3, článok 7 ods. 2 písm. i) bod iii) a článok 20 ods. 3 rámcového rozhodnutia Rady 2005/214/SVV z 24. februára 2005 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na peňažné sankcie (Ú. v. EÚ L 76, 2005, s. 16), v znení rámcového rozhodnutia Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009 (Ú. v. EÚ L 81, 2009, s. 24) (ďalej len „Rámcové rozhodnutie“).

1. Poľské právo

Rámcové rozhodnutie bolo transponované do hlavy 66b (články 611ff až 611fm) poľského Trestného poriadku.

Článok 611ff § 1 TP stanovuje:

„Ak členský štát Európskej únie, ktorý sa v tejto hlave označuje ako ‚štát pôvodu‘, požiada o výkon právoplatného rozhodnutia o peňažnom treste, vykoná toto rozhodnutie sąd rejonowy (okresný súd), v územnom obvode ktorého má páchatel' majetok alebo dosahuje príjmy alebo sa prechodne alebo trvalo zdržiava. Výraz ‚peňažný trest‘ v zmysle tejto hlavy označuje

povinnosť páchatel'a označeného v rozhodnutí zaplatiť

1) peňažnú sumu ako trest za spáchaný trestný čin; ...“

Článok 611fg TP ustanovuje:

„Vykonanie rozhodnutia uvedeného v článku 611ff § 1 možno odoprieť, ak

1) skutok, na ktorý sa toto rozhodnutie vzťahuje, podľa poľského práva nie je trestným činom, iba žeby išlo podľa práva štátu pôvodu o trestný čin uvedený v článku 607w alebo o trestný čin ...

c) proti bezpečnosti cestnej premávky, ...

9) z osvedčenia podľa článku 611ff § 2 vyplýva, že osoba, na ktorú sa rozhodnutie vzťahuje, nebola riadne poučená o možnosti a práve podať opravný prostriedok proti tomuto rozhodnutiu;

10) z osvedčenia podľa článku 611ff § 2 vyplýva, že rozhodnutie bolo vydané v neprítomnosti páchatel'a, ibaže, ...

b) páchatel' po tom, ako mu bol doručený odpis rozhodnutia a bol poučený o svojom práve, o lehote a spôsobe, ako možno v štáte pôvodu podať návrh na začatie nového súdneho konania v tej istej veci za jeho účasti, v zákonom stanovenej lehote tento návrh nepodal alebo vyhlásil, že rozhodnutie nespochybňuje; ...“

Článok 116b § 1 Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Zákon o konaní vo veciach priestupkov) ustanovuje:

„Ustanovenia hláv 66a a 66b Trestného poriadku platia primerane pre žiadosti adresované členskému štátu Európskej únie o výkon peňažnej pokuty, platobnej alebo reparačnej povinnosti v adhéznom konaní alebo výkon rozhodnutia o uložení trov konania, ako aj o výkon rozhodnutia súdu alebo iného orgánu členského štátu Európskej únie, ktorým bola uložená peňažná sankcia.“

II. Skutkový stav konania vo veci samej

1. Listom z 24. mája 2018 požiadala Centraal Justitieel Incassobureau (Ústredná justičná inkasná agentúra Ministerstva bezpečnosti a spravodlivosti, Holandské kráľovstvo) (ďalej len „CJIB“) Sąd Rejonowy w Chełmnie, aby uznal a vykonal rozhodnutie z 9. novembra 2017 [omissis], ktorým bola Z. P. uložená peňažná pokuta za porušenie predpisov o cestnej premávke. K listu bolo priložené osvedčenie v poľskom jazyku, ktoré je uvedené v článku 4 Rámcového rozhodnutia, a tiež rozhodnutie, ktorým bola uložená pokuta.
2. [omissis] Priestupok bol zistený na základe poznávacej značky vozidla, pričom v takomto prípade je v Holandsku za priestupok, ako vyplýva z rozhodnutia, zodpovedná osoba, na ktorú je dotknuté vozidlo registrované. [omissis] CJIB preto 9. novembra 2017 vydala rozhodnutie, ktorým bola Z. P. uložená peňažná pokuta vo výške 232 eur. Keďže proti rozhodnutiu nebol podaný opravný prostriedok na štátne zastupiteľstvo, 21. decembra 2017 nadobudlo právoplatnosť.
3. CJIB vyhlásila, že je oddelením holandského ministerstva bezpečnosti a spravodlivosti a že jej úlohou je okrem iného vymáhanie pokút za priestupky v cestnej premávke. Osvedčením predloženým súdu bolo potvrdené aj to, že dotknutá osoba mala možnosť predložiť vec súdu, ktorý je príslušný rozhodovať tiež v trestných veciach.
4. Holandské orgány poslali Z. P. prvú písomnosť (rozhodnutie), ktorou bola uložená pokuta, v poľskom jazyku, pričom rozhodnutie obsahovalo viaceré

poučenia týkajúce sa možnosti podať opravný prostriedok proti rozhodnutiu, ako aj informáciou o tom, že námietky musia byť podané do 21. decembra 2017. Pre posúdenie včasnosti podania odvolania je smerodajný dátum na poštovej pečiatke. Odvolanie navyše musí byť doručené do jedného týždňa od vyššie uvedeného dátumu. V rozhodnutí bol uvedený aj odkaz na internetovú stránku www.cjib.nl/mandatkarny.

5. [omissis] Z. P. [omissis] [pred vnútroštátnym súdom] vyhlásil, že vozidlo s poznávacou značkou CCH92KL v roku 2014 predal [omissis]. O predaji upovedomil poisťovňu, nie však [omissis] orgán zodpovedný za zápis do príslušného registra. [omissis] Z. P. predložil originály kúpnych zmlúv o vozidle a faktúru, ako aj korešpondenciu s CJIB, ktorá sa týkala tejto a aj iných peňažných pokút, ktoré mu tento istý orgán uložil za ostatných niekoľko mesiacov.
6. Z. P. súdu objasnil, že až do doručenia predvolania na súdne pojednávanie si nebol vedomý toho, že v prípade pošty, ktorú mu poslali holandské orgány, ide o úradné písomnosti, keďže zásielky mu boli, čo do formy a obsahu, nezrozumiteľné. Rozhodnutie o uložení peňažnej pokuty, ktoré vydala CJIB, mu bolo doručené, avšak nevie určiť dátum doručenia, pretože takých listov bolo za posledných niekoľko mesiacov viac než desať [omissis]. Na dôkaz svojich tvrdení predložil súdu korešpondenciu, ktorá mu došla od CJIB a ktorá bola skutočne doručená v poľskom jazyku (uloženie peňažných pokút) a holandskom jazyku (pravdepodobne informácie o navýšení pokuty z dôvodu omeškania s platbou).
7. Súd podľa článku 7 ods. 3 Rámcového rozhodnutia požiadal holandský orgán o informácie o dátume doručenia rozhodnutia, ktorým bola uložená peňažná pokuta. Otázka bola zodpovedaná v tom zmysle, že orgán štátu pôvodu nemá vedomosť o čase doručenia zásielky.

[omissis]

III. K prípustnosti prejudiciálnych otázok

1. [omissis]
2. [omissis] Výklad Rámcového rozhodnutia bude mať význam pre rozhodnutie národného súdu a najmä umožní zodpovedanie otázky, či sú splnené predpoklady na odmietnutie výkonu rozhodnutia zahraničného orgánu.

IV. Odôvodnenie prejudiciálnych otázok

1. V rozsudku zo 14. novembra 2013, Baláž, C-60/12, Súdny dvor konštatoval, že prístup k súdu, ktorý je príslušný rozhodovať predovšetkým v trestných veciach, v zmysle rámcového rozhodnutia, nesmie podliehať podmienkam, ktoré ho znemožnia alebo nadmerne sťažia. Navyše poukázal na to, že vo svetle článku 1 písm. a) bodu iii) Rámcového rozhodnutia je možné podmieniť možnosť predložiť

vec súdu, ktorý je príslušný rozhodovať predovšetkým v trestných veciach, tým, že predtým sa uskutoční predchádzajúce správne konanie. Skutočnosť, že dotknutá osoba nepodala opravný prostriedok a rozhodnutie o predmetnej peňažnej sankcii nadobudlo právoplatnosť, nemá vplyv na uplatnenie článku 1 písm. a) bodu iii) Rámcového rozhodnutia, lebo podľa tohto ustanovenia stačí, že dotknutá osoba „mala možnosť“, aby sa jej prípad prejednal pred súdom, ktorý je príslušný rozhodovať predovšetkým v trestných veciach.

2. Súdny dvor však v tomto rozhodnutí nemal príležitosť zamerať sa na otázku procesných záruk, ktoré dotknutá osoba musí mať v štádiu konania pred predložením veci súdu, ktorý je príslušný rozhodovať predovšetkým v trestných veciach, aby tak bolo možné mať za to, že skutočne „mala možnosť“ predložiť vec súdu.
3. Otázka, či dotknutá osoba v súlade s článkom 1 písm. a) bodov ii) a iii) Rámcového rozhodnutia „mala možnosť predložiť vec... súdu“, sa musí posúdiť z hľadiska cieľov a zásad Rámcového rozhodnutia.
4. Cieľom Rámcového rozhodnutia je, ako to vyplýva z jeho článkov 1 a 6, ako aj z odôvodnení 1 a 2, vytvorenie účinného mechanizmu cezhraničného uznávania a výkonu právoplatných rozhodnutí, ktorými boli fyzickej osobe alebo právnickej osobe uložené peňažné sankcie za spáchanie niektorého zo skutkov uvedených v článku 5 tohto rozhodnutia. Možnosť uznania peňažnej sankcie voči osobe, ktorá po doručení rozhodnutia a po výslovnom poučení o práve na preskúmanie rozhodnutia v zákonnej lehote nepožiadala o preskúmanie rozhodnutia alebo nepodala odvolanie, bola zavedená rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV, ktorým sa mení rámcové rozhodnutie 2005/214/SVV. Zmena mala posilniť procesné práva osôb, voči ktorým je vedené trestné konanie, a súčasne uľahčiť justičnú spoluprácu v trestných veciach a najmä zlepšiť vzájomné uznávanie súdnych rozhodnutí medzi členskými štátmi.
5. Nástroje určené v rámcovom rozhodnutí spočívajú na zásade vzájomného uznávania, ktorá tvorí základ justičnej spolupráce v Únii [omissis]. Táto zásada spočíva na vzájomnej dôvere v právne systémy členských štátov, najmä na dôvere v to, že štáty rešpektujú základné práva a zachovávajú zásady uznané v článku 6 Zmluvy o Európskej únii a zakotvené v Charte základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“). To platí aj pre dodržiavanie medzinárodných zmlúv, ktoré členské štáty uzavreli, najmä Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý bol podpísaný 4. novembra 1950 v Ríme (ďalej len „Dohovor“).
6. Zásada vzájomného uznávania, ktorá je základom systematiky rámcového rozhodnutia, znamená, že členské štáty sú v zásade povinné uznať rozhodnutie, ktorým bola uložená peňažná sankcia a ktoré bolo zaslané podľa článku 4 Rámcového rozhodnutia, bez toho, aby musel byť splnený akýkoľvek iný formálny predpoklad, a bezodkladne musia vykonať všetky opatrenia potrebné pre jeho výkon.

7. Rámcové rozhodnutie okrem toho obsahuje ustanovenia, ktoré majú zaručiť ochranu základných práv osoby, proti ktorej návrh smeruje. Ide pritom predovšetkým o procesné záruky, ktoré dovoľujú súdu realizujúcemu výkon rozhodnutia za určitých podmienok odmietnuť uznanie a výkon rozhodnutia.
8. Dôvody odmietnutia uznania alebo výkonu rozhodnutia sa musia vykladať reštriktívne (*pozri rozsudok Súdneho dvora z 29. januára 2013, Radu, C-396/11, bod 36 a tam uvedená judikatúra*). Súd vykonávajúceho štátu preto môže uznanie a výkon rozhodnutia, ktorým bola uložená peňažná sankcia, odmietnuť iba v prípade, ak existuje niektorý z dôvodov uvedených v článku 7 ods. 1 a 2 a v článku 20 ods. 3 Rámcového rozhodnutia, t. j. ak osvedčenie uvedené v článku 4 Rámcového rozhodnutia, ktoré je pripojené k rozhodnutiu o zaplatení peňažnej sankcie, vedie k domnienke možného porušenia základných práv alebo základných právnych zásad zakotvených v článku 6 zmluvy (*v tomto zmysle pozri rozsudok zo 14. novembra 2013, Baláž, C-60/12, body 28 a 31*).
9. Vnútroštátny súd, ktorý uplatňuje vyššie uvedené zásady na túto vec, identifikuje nebezpečenstvo porušenia práva na účinný opravný prostriedok na súde, ktoré možno vidieť v tom, že nebola zaručená primeraná lehota na podanie opravného prostriedku v štádiu predchádzajúceho správneho konania.
10. Podľa ustálenej judikatúry možnosť podania účinného opravného prostriedku na súde predstavuje všeobecnú zásadu práva Únie, ktorá je chránená článkami 6 a 13 Dohovoru, okrem toho je zakotvená v článku 47 Charty a vyplýva aj zo spoločných ústavných tradícií členských štátov (*pozri rozsudky Súdneho dvora z 3. decembra 1992, Oleificio Borelli/Komisia, C-97/91, bod 14, ako aj z 19. júna 2003, Eribrand, C-467/01, bod 53*).
11. Článok 3 Rámcového rozhodnutia, ktorý sa okrem iného odvoláva na článok 6 Dohovoru, ako aj na články 47 a 48 Charty, slúži na to, aby boli osobám, proti ktorým sa vedie konanie o výkon peňažnej sankcie, zaručené práva, ktoré nie sú iba teoretické a iluzórne, lež aj účinné v praxi. Ak teda členské štáty vychádzajú z toho, že možnosť predložiť vec súdu závisí od toho, či bol najprv vyčerpaný administratívny proces, vyzerá byť oprávneným predpoklad, že aj na tomto stupni konania musia dotknutej osobe patriť určité minimálne procesné záruky, ktoré jej dovoľia účinné uplatňovanie tohto práva. Nemožno totiž vylúčiť, že predchádzajúce správne konanie je v štáte pôvodu upravené tak, že zúčastnená osoba nemá prístup k súdu alebo ho má iba za značne sťažených podmienok.
12. Súd prejednávajúci túto vec zdieľa názor zastávaný generálnou advokátkou Sharpston vo veci Baláž (C-60/12, bod 84), podľa ktorého, ak má vykonávajúci súd pochybnosti o dodržaní záruk, ktoré vyplývajú zo základných práv, musí o tom vykonať príslušné preskúmanie.
13. Keďže rozhodnutie vydal iný orgán ako súd, súd štátu, v ktorom sa rozhodnutie o uložení peňažnej sankcie vykonáva, tak musí mať možnosť zistiť, či bolo rozhodnutie vydané za zachovania základných práv a základných právnych zásad

podľa článku 6 Zmluvy, ku ktorým patria okrem iného právo dotknutej osoby byť podrobne poučený o podstate a dôvode obvinenia voči nej v jazyku, ktorému rozumie, jej právo mať možnosť v primeranej lehote pripraviť si svoju obhajobu, právo na primeranú právnu pomoc a právo na bezplatné ustanovenie tlmočníka.

14. V súvislosti s vecou prejednávanou na vnútroštátnom súde sa vnucujú pochybnosti, čo sa týka spôsobu doručenia trestného rozhodnutia holandským orgánom a lehoty na jeho napadnutie na štátnom zastupiteľstve. List pre Z. P. bol spísaný 9. novembra 2017, zatiaľ čo na podanie odvolania bola stanovená lehota do 21. decembra 2017. Doručený bol vhozením do poštovej schránky adresáta. Lehota na napadnutie rozhodnutia nezačala plynúť od skutočného doručenia písomnosti, lež odo dňa, kedy ju holandský orgán odoslal. Podľa informácií, ktoré má vnútroštátny súd k dispozícii, je tento spôsob počítania lehôt na napadnutie rozhodnutia a forma doručenia v súlade s právnymi predpismi štátu pôvodu.
15. Hlavným cieľom Rámcového rozhodnutia je vytvorenie účinného mechanizmu cezhraničného uznávania a výkonu právoplatných rozhodnutí. [omissis] Tieto ciele nesmú byť dosahované tým, že sa nejakým spôsobom budú robiť škrtky pri účinnom zachovávaní práva osôb, voči ktorým bola peňažná sankcia uložená, na obhajobu. Preto sa treba postarať nielen o to, aby určený adresát písomnosti skutočne dostal rozhodnutie, ktorým mu bol uložený trest, lež i o to, aby bol uvedený do situácie, že sa s významom a rozsahom skutku kladeného mu zahraničným orgánom za vinu skutočne a úplne oboznámi a pochopí ho takým spôsobom, ktorý mu umožní vecne správne si pripraviť svoju obhajobu a účinne uplatňovať svoje práva v členskom štáte pôvodu (zodpovedajúce zistenia konštatoval Súdny dvor v právnych veciach, ktoré sa týkali doručovania súdnych a mimosúdnych písomností v občianskych a obchodných veciach, *pozri rozsudok z 2. marca 2017, Henderson, C-345/15, EU:C:2017:157, bod 51 a tam uvedenú judikatúru*).
16. Vnútroštátny súd by navyše chcel zdôrazniť, že podľa zásad, ktoré vyplývajú z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, musí lehota na podanie opravného prostriedku začať plynúť v deň, v ktorý sa osoba oprávnená na podanie opravného prostriedku skutočne mohla oboznámiť so súdnym rozhodnutím (*pozri rozsudok ESLP z 26. januára 2017, Ivanova a Ivašova/Rusko, CE:ECHR:2017:0126JUD000079714, § 57, a tam uvedenú judikatúru*). Preto sa zdá, že v prípadoch spadajúcich pod Rámcové rozhodnutie musí byť lehota na podanie opravného prostriedku počítaná odo dňa doručenia, a nie odo dňa odoslania.
17. Podľa mienky vnútroštátneho súdu predstavuje riadne doručenie rozhodnutia ukladajúceho peňažný trest, najmä v prípade cezhraničného doručenia ako v prejednáwanej veci, podstatnú formálnu požiadavku, ktorá umožní účinné využitie práva na obhajobu. Podľa článku 19 ZEÚ, v ktorom je konkretizované dodržiavanie ľudských práv zakotvené v článku 2 ZEÚ, je povinnosťou národných súdov a Súdneho dvora zaručiť súdnu ochranu práv, ktoré jednotlivci odvodzuje z práva Únie. Preto sú súdy vykonávajúce peňažné sankcie, ktoré uložil

(nesúdny) úrad, povinné skúmať najmä to, či osobe, ktorej bol trest uložený, neboli odopreté určité práva.

18. Vnútroštátny súd ďalej poukazuje na to, že nemožno vyvodit' žiadne nepriaznivé dôsledky z tej skutočnosti, že adresát písomnosti v stanovenej lehote nenamietal porušenie predpisov v súvislosti s doručením, pretože pre nedostatok riadneho poučenia nie je isté, že dotknutá osoba sa na túto skutočnosť mohla účinne odvolať.
19. Preto sa podľa názoru vnútroštátneho súdu musí článok 7 ods. 2 písm. i) bod iii) v spojení s článkom 20 ods. 3 Rámcového rozhodnutia vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd je oprávnený odmietnuť výkon rozhodnutia, ak sa zistí, že bolo doručené takým spôsobom, ktorý mohol porušiť právo na účinné podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu, tak v rámci predchádzajúceho konania (napr. správneho konania), ako aj priamo na súd.
20. Treťou otázkou by sa vnútroštátny súd chcel dozvedieť, či Rámcové rozhodnutie 2005/214/SVV pripúšťa rozdielne zaobchádzanie s osobami, ktorým má byť uložená peňažná sankcia, v závislosti od toho, či v prípade konania, v rámci ktorého má byť sankcia uložená, ide o správne, priestupkové alebo trestné konanie.
21. Podľa článku 5 ods. 1 Rámcového rozhodnutia zahŕňa jeho rozsah pôsobnosti „správanie porušujúce pravidlá cestnej premávky“. Vnútroštátny súd si je vedomý, že dopravné priestupky nie sú v členských štátoch upravené jednotne, keďže v niektorých členských štátoch sa považujú za správne priestupky, zatiaľ čo iné členské štáty ich zaraďujú medzi trestné činy.
22. V dôsledku toho sa osoby zúčastnené na konaní už v štádiu uloženia peňažnej sankcie môžu odvolávať na rozdielne procesné záruky. V trestnom konaní má obžalovaný, resp. obvinený v zásade právo na účinný opravný prostriedok a na prístup k neustrannému súdu, platí pre neho prezumpcia neviny a má právo na obhajobu. Rozhodnutia vydávané správnymi orgánmi v správnom konaní v zásade nespĺňajú požiadavky uvedené v článku 6 Dohovoru alebo v obsahovo zodpovedajúcich článkoch 47 a 48 Charty.
23. Štvrtá otázka slúži na zistenie, či na základe článku 20 ods. 3 možno odoprieť uznanie a výkon peňažnej sankcie, ktorú uložil správny orgán, ak už z rozhodnutia vyplýva, že trest bol uložený bez predchádzajúceho vykonania akéhokoľvek vyšetrovacieho konania.
24. V predmetnej situácii bola peňažná pokuta uložená fyzickej osobe, ktorá sa zdržiava v inom členskom štáte, a to iba na základe poznávacej značky vozidla a údajov, ktoré boli získané v rámci cezhraničnej výmeny údajov o registrácii vozidiel. Ako vyplýva z rozhodnutia, správny orgán nepodnikol žiadne kroky na vypátranie osoby skutočne zodpovednej za dopravný priestupok, aby mohol uložiť konkrétnu pokutu (za prekročenie rýchlosti).

25. [omissis] Podľa článku 1 písm. b) bodu i rámcového rozhodnutia [omissis] výraz „peňažná sankcia“ znamená povinnosť zaplatiť určitú peňažnú čiastku uloženú rozhodnutím o odsúdení pre trestný čin. Zásada trestnoprávnej zodpovednosti vyžaduje, aby bola vina pričítaná tomu, kto určitý skutok spáchal. Spáchanie priestupku podľa ustanovení Rámcového rozhodnutia tak podľa názoru vnútroštátneho súdu vyžaduje, aby existovalo určité konanie alebo opomenutie páchatel'a zakázaného konania, zatiaľ čo samotná skutočnosť, že je osoba vedená v registri ako vlastník vozidla, nepostačuje.
26. V poľskom práve spadá prekročenie rýchlosti pod zákon o priestupkoch. Zodpovedná za tento priestupok však môže byť iba tá osoba, ktorá taký priestupok spáchala – t. j. vodič vozidla, ktorý porušil pravidlá cestnej premávky. Ak páchatel' nie je známy, správny orgán vyzve osobu, ktorá je v príslušnom registri zapísaná ako vlastník alebo spoluvlastník vozidla, aby označila vodiča vozidla v čase spáchania skutku.
27. Právna úprava platná v Holandsku bezpochyby uľahčuje orgánom tohto štátu vymáhanie pokút za priestupky, ktoré boli spáchané vodičmi vozidiel, ktoré sú registrované v inom členskom štáte. Vedie však k tomu, že osobám, ktoré sú v príslušnom registri vedené ako vlastníci alebo držitelia vozidla, sú kladené za vinu dopravné priestupky spáchané týmto vozidlom nezávisle od toho, či tento priestupok skutočne spáchali.
28. Navyše treba poukázať na to, že správny orgán, v prípade ktorého nejde o súd [omissis], nezohľadňuje mnohé okolnosti, ktoré môžu mať podstatný význam na určenie toho, či pre dotknutú osobu nie je prístup k súdu viazaný na podmienky, ktoré využitie tohto práva znemožňujú alebo nadmieru sťažujú. Jediné údaje, ktorými správny orgán disponuje, sú meno a priezvisko, adresa a vek osoby, na ktorú je vozidlo registrované. Neskúma, kto skutočne porušil pravidlá cestnej premávky, ani to, či vozidlo malo viacerých spoluvlastníkov, ani to, či je osoba, na ktorú je vozidlo registrované, vzhľadom na svoj vek, zdravotný stav alebo iné faktory schopná účinne brániť svoje práva.
29. Na okraj treba poukázať aj na to, že závery, ktoré viedli k tomu, že správny orgán vydal rozhodnutie, ktoré je predmetom tohto konania, zavádzajú trestnému právu cudziu myšlienku „prezumpcie viny“ osoby, ktorá je v registri vedená ako vlastník vozidla, ktorým bol spáchaný priestupok, a potrestanú osobu tak v správnom konaní, ako aj v neskoršom súdnom konaní zaťažuje dôkazné bremeno preukázania, že dopravný priestupok nespáchala. Ako vyplýva z rozhodnutia, ktoré bolo v tejto veci zaslané, potrestaná osoba musí na to, aby dosiahla zrušenie rozhodnutia, menovite a) preukázať, že tretia osoba používala vozidlo proti jej vôli a že vlastník tomu nemohol zabrániť ani pri vynaložení starostlivosti požadovanej v bežnej praxi, [alebo] b) preukázať, že vozidlo na dobu nie dlhšiu ako tri mesiace prenajala na komerčné účely, [alebo] c) predložiť osvedčenie, z ktorého vyplýva, že už nebola vlastníkom alebo užívateľom vozidla.

30. Vnútroštátny súd ďalej poukazuje na to, že podľa judikatúry Súdneho dvora opatrenia na zlepšenie bezpečnosti cestnej premávky, a o také opatrenia podľa názoru vnútroštátneho súdu bezpochyby ide v prípade konaní, ktorých cieľom je cezhraničné vymáhanie pokút za dopravné priestupky, ktoré boli uložené vlastníkom vozidiel a nie skutočným páchatelom priestupkov, patria do oblasti dopravnej politiky, a tak musia byť posudzované vo svetle článku 91 ods. 1 písm. c) ZFEÚ, keďže patria k „opatreniam na zlepšenie bezpečnosti dopravy“ v zmysle tohto ustanovenia, a nie vo svetle článku 82 ods. 1 ZFEÚ (pozri podobne v rozsudku Komisia/Parlament a Rada, C-43/12, EU:C:2014:298, body 47 a 48).
31. Podobným spôsobom sa v odôvodneniach smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/413 z 11. marca 2015, ktorou sa uľahčuje cezhraničná výmena informácií o dopravných deliktoch súvisiacich s bezpečnosťou cestnej premávky (Ú. v. EÚ L 68, 2015, s. 9) výslovne poukazuje na to, že zlepšovanie bezpečnosti cestnej premávky je prvoradým cieľom dopravnej politiky Únie a dôležitý prvok tejto politiky predstavuje jednotné uplatňovanie sankcií za dopravné delikty spáchané v Únii, ktoré značne ohrozujú bezpečnosť cestnej premávky.
32. Vnútroštátny súd je preto toho názoru, že článok 20 ods. 3 a článok 3 Rámcového rozhodnutia sa majú vykladať v tom zmysle, že súd štátu výkonu peňažnej sankcie, ktorá bola uložená v súvislosti s porušením pravidiel cestnej premávky v zmysle článku 5 ods. 1 Rámcového rozhodnutia, smie odmietnuť výkon tejto sankcie voči osobe, voči ktorej bolo rozhodnutie vydané iba na základe údajov, ktoré boli získané v rámci cezhraničnej výmeny údajov o registrácii vozidiel bez toho, aby boli vykonané akékoľvek ďalšie vyšetrovacie úkony o otázke, kto a za akých skutkových okolností porušil pravidlá cestnej premávky.

V. Zhrnutie

Vyjasnenie vyššie reprodukováných pochybností Súdny dvorom umožní posúdiť, či sú splnené predpoklady na odmietnutie uznania rozsudku. V dôsledku toho sa vyžaduje vydanie prejudiciálneho rozhodnutia, aby bolo možné rozhodnúť vec prejednávanú pred vnútroštátnym súdom.

V nadväznosti na návrh na začatie prejudiciálneho konania vnútroštátny súd prerušil konanie podľa článku 22 TP.